

Hogyan ment meg, hogyan oltalmaz minket Isten?

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk a Zsidókhoz írt levél 2. fejezete 10.-től a 18. verseiben a következőképpen:

„Mert az volt méltó Istenhez, akiért van a mindenség, és aki által van a mindenség, hogy őt, aki számtalan fiát vezet dicsőségre, üdvösségük szerzőjét szenvedések által tegye tökéletessé. Mert a megszentelő és a megszenteltek mind ugyanattól származnak, ezért nem szégyelli őket testvéreinek nevezni, amikor így szól: „Hirdetem nevedet testvéreimnek, a gyülekezet körében dicsérlek téged.” És ismét: „Én öbenne reménykedem”, majd újra: „Íme, itt vagyok, én és a gyermekek, akiket Isten adott nekem.” Mivel pedig a gyermekek test és vér részesei, ő is hozzájuk hasonlóan részese lett ezeknek, hogy halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt, és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak. Mert nyilván nem angyalokat karol fel, hanem Ábrahám utódait karolja fel. Ezért mindenben hasonlóvá kellett lennie a testvéreihez, hogy irgalmas és hú főpap legyen az Isten előtti szolgálatban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. Mivel maga is kísértést szenvedett, segíteni tud azokon, akik kísértésbe esnek.” – Urunk, Te üdvösségünk irgalmas és hú szerzője vagy. Nyisd meg szívünket a te irgalmadra igédben! Ámen.

Kedves Testvéreim! Feketevasárnap van. Fekete lepel van az oltár feszületén is. Mától már a Nagypéntekre készülünk. Emlékezhetünk a bevezető zsoltár szavaira: „Ítéld meg, Istenem...”. Erről kapta a mai vasárnap a másik nevét: „Judica me...” „Ítéld meg!” Igehirdetői szokássá vált az, hogy a lelkész ezen a héten az ítéletről dörög a szószéken – a gyülekezet pedig – *behúva fejét* – egészen picike emberként hagyja el a templomot. Van azonban a bevezető zsoltárnak folytatása is az első három szó után! Mi is ez a folytatás? **„Ítéld meg Istenem – és ments meg engem, mert te vagy oltalmazó Istenem!” Ugye, hogy milyen más zsoltárrészlet – így egészben? A mi Istenünk nemcsak ítélő Isten, hanem minket megmentő, oltalmazó Istenünk is. Erről szól a mai ige, és erről szól a mai igehirdetés is.**

Hogyan ment meg minket, hogyan oltalmaz minket Isten? A mai igeszakasz első része adja meg a válaszhoz az első kulcsot. „Mert az volt méltó Istenhez ... hogy ... **üdvösségünk szerzőjét szenvedések által tegye tökéletessé**” (Zsid 2,10). Kit tett Isten tökéletessé? Üdvösségünk szerzőjét, aki nem más, mint – Krisztus. **Miért, miben és hogyan kellett Jézust tökéletessé tenni?** Nem volt embervolta mellett száz százalékgig Isten is? Nem volt még így sem elég tökéletes? – Az eredeti görög szövegben a „tökéletes” szó azt jelenti, hogy valaki *teljesen készen áll* annak a feladatnak a végrehajtására – amiért a földre küldetett. Mi volt Jézus feladata itt e földön? A mi megváltásunk. Hogyan és hol lett teljesen készen erre? A szenvedései által, a kereszten.

Érdeemes ezen nekünk magunknak is elgondolkodnunk. Ugyanezt a görög „tökéletes” szót használja Jézus akkor, amikor a Hegyi Beszédben ezt mondja nekünk: „Ti azért – legyetek tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.” (Mt 5,48) **Váljunk tehát mi is teljesen készsé annak a feladatnak a végrehajtására, amiért Isten a földre küldött minket.** Merthogy dolgunk, rendeltetésünk, *küldetésünk* van ezen a földön, amelyet be kell, hogy töltsünk. Nagyon változatos lehet ez a mi küldetésünk. Talán egy szép család. Talán egy hivatás. Talán segítség egy embernek egy bizonyos helyen. Nem tudhatjuk. Nem is célszerű lázasan kutatnunk. Imádságban el kell kérnünk – és a lelkünket az imában meg kell nyitnunk arra, hogy teljesen készen álljon annak a feladatnak a végrehajtására, amiért a földre küldetett.

Most jutottunk el odáig, hogy elkezdtük megérteni az igeszakaszunk első fontos gondolatát. De még mindig maradt egy megérteni való benne: a szerzőség. Jézus a kereszthalála által lett a mi megváltásunk, „üdvösségünk szerzője” – fogalmaz az ige. Az eredeti görög szövegben a „szerző” nem olyan szerző, mint Kölcsey Ferenc a Himnusz esetén, és nem is azt jelenti, hogy Jézus valakitől megszerezte, elvette a mi üdvösségünket. A Zsidókhoz írt levélben a „szerző” az, aki *elsőként* eljut valahová, és maga mögött odavezeti *mindazokat*, akik vele vannak. **Mi vagyunk azok, akiket Jézus az üdvösségbe, Isten Országába, Isten fényének világosságába, az örök életbe vezet.** – Jézus annak a Mennyei Atyának a karjaiba vezet minket, akihez a mai igeszakaszunk szerint „az volt méltó, hogy üdvösségünk szerzőjét szenvedések által tegye tökéletessé.” Isten tehát nem a földi gonoszságnak kiszolgáltatottan *elszenvedte* egyetlen Fia szenvedéseit és földi halálát, hanem *irányította*.

Most értettük meg az igeszakasz első fontos gondolatát teljesen. „Péter! Tévedsz! Én éppen most zavarodtam össze.” – mondhatná erre valamelyikőtök – teljesen jogosan – „Hogyan érted te azt, hogy Isten a saját Fia szenvedéseit és földi halálát „irányította”? Hát gyermekgyilkos ez az Isten?” A választ erre a kérdésre az igeszakasz második fontos gondolata adja meg. Ennek a magja ugyanerre az igei kezdetre („Mert az volt méltó Istenhez...”) ad egy másik választ: **Mert az volt méltó Istenhez – „hogy [Jézus] halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt.”** (Zsid 2,14b).

Hogyan ment meg minket, hogyan oltalmaz minket Isten? A válaszhoz a második kulcs: úgy, hogy **Jézus Urunk a kereszten legyőzte az ördögöt.** Erre mondta Jézus az oltár előtti igénkben: „Bizony, bizony mondom nektek, ha valaki megtartja az én ígémet, nem lát halált soha.” (Jn 8,48-59). A halál itt e földön még velünk van – de hatalma már nincs a felett, aki Jézussal él. Nem véletlen, hogy az igeszakaszunk a 22. zsoltárnak nem a „Miért hagyta el engemet?” elejét, hanem a dicsőséges végét idézi. Mert ahogyan a Filippiekhez írott levélben olvashatjuk: [Jézus] „megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb” (Fil 2,8-9). De a lényeg még hátra van. Mert kedves testvéreim, soha ne felejtsetek el, hogy **a Nagypéntek nem a történet vége. NINCS Nagypéntek húsvét, nincs kereszthalál feltámadás nélkül. Ez a győzelem teljessége. Ez a mi hitünk magva. Ez a mi reménységünk gyökere.**

Hogyan ment meg minket, hogyan oltalmaz minket Isten? Már csak az utolsó, a harmadik kulcs maradt hátra, amely ugyanerre az igei kezdetre („Mert az volt méltó Istenhez...”) ad egy harmadik választ: **Mert az volt méltó Istenhez, hogy [Jézus] irgalmas és hű főpap legyen az Isten előtti szolgálatban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért** (Zsid 2,17). A zsidó hagyományban a legnagyobb ünnepen, az engesztelés, a Jom Kippur ünnepén minden évben egyszer a főpap bemehetett a legbenső szentélybe, és ott az áldozati állat vérével megérintette a frigyládát, bocsánatot szerezve ezzel előbb a saját, majd az egész nép bűneire – a következő évre. A Zsidókhoz írt levél egy későbbi szakasza így bontja ki a Jézusról, mint igazi főpapról alkotott képet: [Jézus] „Nem bakok és bikák vérével, hanem a *tulajdon vérével* ment be *egyszer s mindenkorra* a szentélybe, és örök váltságot szerzett. ... Így tehát új szövetség közbenjárója lett Krisztus, mert meghalt az első szövetség alatt elkövetett bűnök váltságáért, hogy az elhívottak elnyerjék az örökkévaló örökség ígértét.” (Zsid 9,12.15).

A mi Urunk, Jézus Krisztus ugyanúgy híd Isten és ember között, mint ahogyan minden lelkész vagy pap, és mint ahogyan a főpap volt régen. Egyetlen nagy különbség van – de az HATALMAS: **Jézus az egész isteni és egyben emberi személyével, egész életével, halálával és feltámadásával híd a Mennyei Atya és közöttünk. Jézus a hídnak nem csupán a szimbóluma, hanem Ő Maga A Híd.**

Jézus nem akármilyen hídként feszül meg Isten és ember, menny és föld között, hanem – ahogyan az igeszakaszunk mondja – **irgalmas és hű hídként.** Az irgalom és a hűség a Mennyei Atyának már az Ószövetségben is a legfontosabb vonásai. Amikor Mózes segítségül hívta az Úr nevét, hogy átvehesse (immár másodszor) a törvény kőtábláit „Elvonult előtte az ÚR, és így mondta azt ki: Az ÚR, az ÚR *irgalmas* és kegyelmes Isten! Türelme hosszú, szeretete és *hűsége* nagy!” (2Móz 34,6) Kálvin János Vergilius „Aeneis”-ét idézi Jézus irgalmasságának a bemutatására: „Ismerem a szenvedést, így tanulok segíteni a nyomorultakon.” (I. 630.) Jézus a saját és a Mennyei Atya irgalmából vállalta értünk a szenvedést és a halált – hogy kimentsen minket a szenvedés és a halál hatalmából. Jézus mindhalálig kitartó *hűséggel* követi az Atya akaratát, mert „engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig” (Fil 2,8b). Jézust a felháborodott nép elkergethette ugyan az oltár előtt felolvasott igénk végén. De **a főpap Jézus soha nem hagyja ott a nyáját. Visszajön újra és újra. Megkeresi a századik elveszett bárányt is. Jézus el-ül-döz-he-tet-len. Ez a mi kegyelmünk. Ez a mi reménységünk.**

Kedves Testvéreim! Örvendezzünk! Az irgalmas Isten jóvoltából VAN megváltó főpapunk! Krisztus az egyház feje – mi vagyunk az egyház tagjai. A fej győzött a kereszten – őt követve, vele járva – győzhetnek a tagok is. Ha kísértést szenvedünk? – Menjünk Jézushoz! Ha megsebeznek minket? – Menjünk Jézushoz! Ha örvendezünk? – Menjünk Jézushoz! Életünkben, halálunkban, feltámadásunkban – menjünk Jézushoz! Így mondhatjuk Pál apostollal együtt hálaadással, hogy „Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket (2Kor 1,3-4). Halleluja! Ámen.